SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 46/01-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júna 2001 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť prof. Ing. V. D., DrSc., bytom K., zastúpeného komerčnou právničkou JUDr. M. L., Košice, vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Okresného súdu v Prešove vo veci č. k. 14 C 248/98-48 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove vo veci č. k. 2 Co 109/00-63 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť prof. Ing. V. D., DrSc., o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 26. apríla 2001 doručené podanie prof. Ing. V. D., DrSc. (ďalej len „navrhovateľ“), bytom K., zastúpeného komerčnou právničkou JUDr. M. L., K., označené ako „Sťažnosť“, resp. „Ústavná sťažnosť“ vo veci porušenia jeho „práva na súdnu ochranu priznaného čl. 46 ods. 2 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd“.

Z obsahu ústavnej sťažnosti a priložených listinných dôkazov vyplynulo, že navrhovateľ v čase, keď už bol v dôchodkovom veku, uzavrel 28. augusta 1996 s Fakultou výrobných technológií Prešov Technickej univerzity Košice pracovnú zmluvu na vykonávanie pedagogickej činnosti na dobu neurčitú so skúšobnou dobou troch mesiacov s nástupom do zamestnania od 1. septembra 1996. Dňa 30. júla 1998 bol navrhovateľovi doručený list dekana uvedenej fakulty z 23. júla 1998 oznamujúci ukončenie pracovného pomeru s ním ku dňu 31. augusta 1998 v zmysle § 27 ods. 6 zákona č. 172/1990 Zb. o vysokých školách v znení neskorších predpisov.

Navrhovateľ sa domáhal žalobou zo 6. októbra 1998 na Okresnom súde v Prešove určenia, že jeho pracovný pomer neskončil 31. augusta 1998 a že trvá naďalej. Okresný súd v Prešove žalobu navrhovateľa vo veci vedenej pod č. k. 14 C 248/98-48 zamietol. Proti uvedenému rozsudku sa navrhovateľ odvolal na Krajský súd v Prešove. Krajský súd v Prešove rozsudkom z 22. mája 2000 (2 Co 109/00-63) rozhodol o odvolaní navrhovateľa tak, že potvrdil rozsudok prvostupňového súdu.

Vo svojej ústavnej sťažnosti na ústavný súd sa navrhovateľ odvoláva na to, že ukončenie jeho pracovného pomeru „bolo vykonané dekanom fakulty podľa ust. § 27 ods. 6 zákona č. 172/1990 Zb. o vysokých školách“. Keďže citované ustanovenie podľa neho neupravuje skončenie pracovného pomeru učiteľov, vedeckých pracovníkov a umeleckých pracovníkov vysokých škôl (príslušnú úpravu obsahuje § 27 ods. 11 uvedeného zákona), tvrdí, že „nedošlo ku skončeniu... pracovného pomeru platným zákonným spôsobom“.

Navrhovateľ v uvedenej súvislosti navrhol, aby ústavný súd vydal rozhodnutie, že „rozhodnutím Okresného súdu v Prešove zo dňa 01. 12. 1999 (14 C 248/98-48), ako aj rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 22. 05. 2000 (2 Co 109/00-63) bolo porušené základné právo prof. Ing. V. D., DrSc., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 v spojitosti s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, zrušuje tieto rozhodnutia a vracia vec na ďalšie konanie“.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti je podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oprávnený rozhodovať o ústavných sťažnostiach, ktorými fyzické alebo právnické osoby namietajú porušenie základných práv alebo slobôd právoplatnými rozhodnutiami ústredných orgánov štátnej správy, miestnych orgánov štátnej správy alebo orgánov územnej samosprávy, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd. Zákonné náležitosti ústavnej sťažnosti upravuje § 20 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti nenamietal neústavnosť rozhodnutia takého orgánu, ktorý je vymenovaný v čl. 127 ústavy. Ako orgány, proti rozhodnutiam ktorých smerovala jeho ústavná sťažnosť, označil všeobecné súdy (Okresný súd v Prešove a Krajský súd v Prešove) a v spojitosti s tým žiadal zrušiť rozsudky, ktoré vydali.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu všeobecné súdy nemožno považovať ani za jeden z orgánov uvedených v čl. 127 ústavy a v § 49 zákona o ústavnom súde, rozhodnutiami (rozsudkami) ktorých je ústavný súd oprávnený sa zaoberať v konaní o ústavnej sťažnosti (I. ÚS 54/94, I. ÚS 1/95, I. ÚS 41/98, II. ÚS 20/00). Tým, že sťažovateľ neoznačil taký orgán, o právoplatnom rozhodnutí ktorého je ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti oprávnený konať, nesplnil jednu zo zákonom predpísaných náležitostí ústavnej sťažnosti a tento nedostatok nemožno odstrániť ani následnou výzvou ústavného súdu na jej doplnenie (I. ÚS 4/99).

Na základe uvedeného a v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd rozhodol o odmietnutí ústavnej sťažnosti navrhovateľa pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.